

Фото із соцмережі. (Максим зліва).
Дівчата хлопця просто засипали компліментами

Пам'ятна табличка, що коротко розповідає про життя загиблого сумчанина, кілька днів тому була встановлена на

В кінці вечора пам'яті директор школи передала одному із благодійних фондів близько 8 тисяч гривень, що нещодавно

«Пап, не переживай, прорвемося»

Такими словами постійно заспокоював свого батька Максим Савченко, сумський десантник, який загинув 19 липня минулого року в зоні проведення АТО – під час виконання завдання з узяття чергової висоти в околицях Лисичанська. Ці кілька слів – звернення до тата – закарбовані на меморіальній дошці на честь Максима.

Олена ПІВЕНЬ, однокласниця:
«Більшість дівчат із нашого класу були закохані в Максима. Він із ними завжди

закладу Максима Савченка.

«У цій школі, з першого по одинадцятий клас, навчались два моїх сини: Денис, який зараз проходить службу в 27-му Сумському реактивному артилерійському полку, та Максим...», - розповів батько загиблого героя Сергій Савченко.

Окрім урочистого відкриття меморіальної дошки, за ініціативою педагогічного та учнівського колективу навчального закладу був проведений вечір пам'яті Максима Савченка. А радою старшокласників була створена книга-альбом про сумчанина, де зібрані дитячі, шкільні та сімейні фото Максима, а також теплі спогади про хлопця його найкращих друзів, однокласників, учителів... Книга в десяти екземплярах залишиться в бібліотеці навчального закладу.

Незабаром Сумська спеціалізована школа I-III ступенів № 7 носитиме ім'я свого випускника.

«Найближчим часом ми ініціюємо громадське обговорення щодо присвоєння нашому навчальному закладові ім'я Максима Савченка, - зазначила директор школи Олександра Деменко. – Нині готується вся необхідна документація. Урочисте перейменування закладу відбудеться в липні».

тому ярмарку. Як було повідомлено, ці кошти підуть на придбання бойової машини.

«Я казав купити жилет, але він не захотів, бо такого захисту не було в інших солдатів»

Можна багато часу намагатися підібрати влучні слова, які б описали Максима Савченка. Та, напевно, найкраще про нього розкажуть спогади людей, які добре знали хлопця – кращих друзів та однокласників.

Олександр ЗАВОРА, друг:

«Гостинність – це в Максимової сім'ї у крові. Чого тільки були варті виїзди до нього на дачу. Друг завжди перевтілювався на такого грізного, але доброго командира, і починав у своїй неповторній манері проводити «інструктаж», щоб нічого, як минулого разу, не зламали. Потім давав кожному завдання, а сам ішов до сусідів, ніби привітатися, приблизно на півгодини, щоб самому «закосити» від роботи. А коли приходив, то все вже було виконано. А якщо серйозно, то в нас із Максом було багато спільних планів, які тепер, у пам'ять про нього, буду завершувати сам...»

стрибка з парашутом написав мені повідомлення. Був такий радий і задоволений собою!

Останній раз я бачила Максима в 2012 році, на зустрічі однокласників. То була вагітна й після зустрічі сказала своєму чоловікові, що дуже б хотіла, щоб Максим став моїй дитині хрещеним батьком. Друга цікавило все: хто в мене буде – хлопчик чи дівчинка, як я себе почувую, чи не занадто холодний сік мені принесли в кафе... Він обіцяв передзвонити в кінці вересня, привітати з народженням дитини. Але не подзвонив, і я ні в якому разі не образилась, адже забудькуватість у нього ще зі школи».

Вадим ЗАБАРА, друг:

«Зі слів бійців, Максим був гарним офіцером, справжнім командиром. Коли ми говорили по телефону ще на початку АТО, я його запитував, чи бронезжилет є? Макс відповів, що немає. Я запропонував купити, але він не захотів, бо такого захисту не було в інших солдатів.

Таких людей, як Максим, у моєму житті не було, і, мабуть, уже й не буде... Пам'ятаю, він дуже любив водити машину. Мріяв про власні «колеса», але в його розпорядженні були лише бойові автомобілі».

 Лідія БАРКОВА